

JAUNAIS ČEĻ'S

VINOTI LATVIJAI

Agrofirmas „Sorkonais Oktobris“ laikrokssts

Cena 5 kap.

Vai pašas dzer tu? ...

Siera rūp nicas laboratorijas vaditāja Valentina Deksne neslēpa savas rūpes. Tādas ka visiem Latvijas piensai mniekiem un visiem tēliem, kas gādā, lai veikalā plauk tos būtu siers. Kuru no mu ms gan var iepriecināt sečinājums, ka labāku, kvalitātē vāku «Baltilas» sieru vēl ilgi nesaņamīt?

Siera cienītājus interesē divi jautājumi — kāpēc siera izvēle ir niecīga (ja vispār ir) un kāpēc siera rūp nicas laboratorijas vadītāja pat vasarā, kad govis ganībās, nevar iepriecināt ar labvēligām prognozēm? Uz pirmo jautājumu apmierinošu atbildei mūsu laikos, šķiet, ievārētu dot gandrīz neviens as nozares pārstāvis. Uz otru atbildei:

— Neapmierinoša ir piegādāta piena kvalitāte. No kolektīvu saimniecību vietā piena šovas ar I šķirai atbilst tikai aizmēram 88% (no «Sarkanā Oktobra» — 93,7%), pie tam ne mazums no tā jau robežojas ar II šķiru. Piens bieži iau ir ieskābis; un siera ražošanai nedēri — to separē un atgādā atpakaļ. Tākā kā sanenīti apvienības BIOLAR izgatavotie skābumi noteik šānas indikatori, kas lietotāmi, iau pieni savācot. Ceturto dalu piena pienem no individuālaiem lopu turētājiem. Ari vien nav interesēti rūpēties par piena kvalitāti. Jo pēc bašreizējiem ieteikumiem tas Šā vai tā tiek pieskaitīts II šķirai.

Kārtīgi darbu darot, būtu iespējams novērst piena mehānisko piešārnojumu. Jājēji tieši tāpēc jūlijā pirmajā dekādē saimniecībām atpakaļ aizgādāta 14,1 tonna (jūnijā — 6,7 tonnas) nedēri piena. (Tāpēc palika neizgatavota apmēram tonna siera.) Saījā sakarā šokējoša ir Jaunaglonas lauksaimniecības skolas pārstrāvju attieksme. Kaut arī nodotā maz, jūnijā I šķirai atbilda tikai 63 procenti (viszemākais rādītājs rajona). Bet skolai tāču būtu jāvērtē paraugam!

Cik zināms, agronomiem ne sevišķi rūp izaudzētās lopbarības kvalitātē. Tas ir viens no galvenajiem iemesliem, kāpēc piens regulāri jāpārbauda siera rūpnicas laboratorijā, kas izmaksā diezgan dārgi, pie mēram, smago metālu noteikšana vienam paraugam maksā 220 rublus. — pie tam no rūpnicas, nevis no piegādātāju budžeta.

Pavisam nejauki ir tad, ja atvestajam pienam ir mazgājošo līdzekļu pie maišķumus, kas radies to neprasmīgas lietošanas rezultatā; ja tam ir kūtsmaka, tas smird pēc bojātas skābarības vai medikamentiem. Zviedri jaunattīstības valstu piensaimniekiem rāzo īpašas dezodorācijas lekārtas. Kas vismaz dalēji šo smaku novērš. Vini nesaprot, ka piens var smirdēt zemē, kur lopiem dod «eiropeisku» barību.

Kamēr vien kolhoza slaučējās atteikties padzert pašu izslauktu pienu uz labāku un garšīgāku sieru nav ko cerēt.

V. Viljums

Šodien numurā:

- Kur bija Preiļu novada vēsturiskais centrs?
- «Rusiči» Daugavpilī prasa atjaunot talsnību.
- Aleksandrs Platpīrs — prāvests un dziednieks.
- Piena ražošana dažādos aspektos.
- Koku horoskops.
- Ko nozīmē Jūsu vārds?
- Ziņas no milicijas.
- Kā var pasūtīt «Jauno Čelu»?

Palīgi „lielā piena“ laikā

Ik gadus siera rūp nicas prakse ierodas Rēzeknes 33. arodvidusskolas pārtikas rūpniecības nodalas audzēknai. Sogad prakse pienemti divpadsmit cilvēki. Viņu skaitā gan ir tikai viens zēns — Andris Melderis. Pārsvarā siera un sviesta darinātāju speciālitāti cenšas apgūt metītes, lai gan piena rūpniecībā loti nepieciešamas arī vīriešu rokas.

Audzēknai loti godprātīgi strādā visos rūpnicas cechos: siera un sviesta ceħā, laboratorijā. Jūnijā mums sākas «lielā piena» laiks, kad kopsaimniecības, valsts un zemnieku saimniecības pieni plegāda lieļā daudzumā, un šajā laikā mums būtu grūti izikt bez papildu strādniekiem. Uzturot pastāvīgus sakarus ar mācību iestādi, kas sagatavo piena rūpniecības

speciālistus, mums izdodas bez strādnieku skaita palielināšanas vasaras mēnešos tikt galā ar darbiem.

Nākamajiem piena rūpniecības darbiniekiem nākamajā profesijā apgūt praktiskās iemanas palīdz pieredzējušie darbinieki, prakses vadītāji.

M. Kiričenko,
siera rūpniecības kadru dalas vadītāja

Vilānu arodvidusskolas prakse ieradušies divi enerģētiki.

Pavisam šovasar agrofirmas kopsaimniecībā jau praktizējušies 26 nākamie lauksaimniecības un pārtikas rūpniecības darbinieki. Celtniecībā, lopkopībā un laukkopībā skolēnu brīvdienas strādā arī vairāki Riebiņu vidusskolas audzēknai.

VEISTĀJU ZINĀSANAI

No trešdienas līdz trešdienai

Laupīšana dievnamā

Nozagti divi krusti, vairākas ikonas, figūriņas un sakrālais trauks, altārdajā izvēlēti kulta piederiumi, atvērtas skapju durvis — tādu sīnu 9. jūlijā ieraudzīja uz Riebiņu pareizticīgo baznīcu izsauktie milicijas darbinieki. Nākošajā dienā, kad notika sīkāka apskate, konstatēja, ka noziegums izdarīts vismaz pirms dienām piecām — abi loga aizrestojuma gabali zāgējuma vietā bija jau aprūpējuši.

Kamēr nav notikuši izmeklējumi laboratorijā, precīzs jaundarības laiks nav zināms, turklāt baznīcinā kops 24. jūnija, kad tur pēdējoreiz notika dievkalpojums, neviens draudzes loceklis nav bijis. Draudzes saimniece Klāudija Mihailova zina teikt, ka neizdevies ielašanās mēģinājums bijis jau pagājušajā gadā.

Šogad Latgales pusē notikuši vēl vairāki baznīcu izlaupīšanas gadījumi. Izmeklēšana turpinās.

No Dziesmu svētkiem — darbu gūzmā

Šo pirmdien pulksten piecas no rīta no XX Dziesmu un X Deju svētkiem atgriezās agrofirmas pāšdarbības kolektīvi. Viņu vidū bija arī ģenerāldirektora vietniece lauksaimniecības jautājumos, kopsaimniecības galvenā agronome Sofija Vjakse. Jau pēc divām stundām viņai sākās spraiga darba diena.

Vispirms bija jāiepazīstās, kā kopsaimniecībā veikušies darbi piecās dienās prombūtnes laikā (ģenerāldirektors tācu arī pašlaik atvainījumā) un jāizstrādā stratēģija turpmākajam laika posmam. Tuvojas sevišķi saspringtas dienas, kad darbi būs jāizvērš uzreiz trijās frontēs: jāturpina lopbarības sagāde ziemai, jāsagatavo augste ziemāju sējai un jāsāk labības novākšana. Pirmie hektāru desmiti ziemas rūdzu sējai jau novēloši un aparti.

Uz jautājumu: «Kur bija grūtāk — Dziesmu svētkos vai tagad darbā?» — Sofija Vjakse atbildēja:

— Rīgā bija grūtāk, toties gandariņums bija joti liels.

Nu ko, novēlāsim, lai arī kopsaimniecības drūvas viņai dotu dāsnu gandariņumu par pašaizlēdzīgo darbu.

ATTĒLĀ: folkloras ansamblis «Jumaleņā», kurā dzied Sofija Vjakse un viņas bērni, nofotografējies Rīgā — par piemiņu no jubilejas Dziesmu svētkiem.

Lopbarības gatavošana turpinās

450 lopbarībai nopļautu hektāru — tāk daudz šo trešdien bija paveikuši kopsaimniecības otrā ražošanas iecirkņa jaudis. Īpaši labi gājis ar skābsiņa gatavošanu: piepildītas deviņas frančes un izpildīti 88 procenti no plāna.

Otrā ražošanas iecirkņa priekšnieks Fjodors Gromovs atzinīgi vērtēja savācēju smalcinātāju vadītāju Vasiliju Abajevu, Arkādiju Pauniņu, zāļas masas transportētāju Aleksandru Gvozdevu, Vasiliju Kapustīnu, Bronislava un Jāņa Sondoru, Robertu Mūrniekai, bieletētāju Alekseju Ksendzovu un citu lopbarības sagādē nodarbinātā mehanizatoru veikumu.

2x32 — tāk daudz dzīvokļu abās topošajās tipveida dzīvojamās ēkās soņiem saņems gan riebnieši, gan tie, kas augstākās darbā samaksas vilināti, uz «Sarkanā Oktobra» atbraukusi no savām dzīmtajām vietām. Šis ir pēdējās bezperspektīvā četrstāvu ēkas Riebiņu ciematā. Ari paši celtnieki — godam uzteiktā Brovacka 8 cīlveku brigāde — daudz labprātāk celtu vai atjaunotu jaunsaimnieku kopsaimniecības Brigadiera vietniekus M. Slavu pašsaprotami aprāda, ka viss atkarīgs no samaksas. Pašlaik alga laba, arī būvmateriālu piegāde samēra ritmiska, tānēc darbi pēc pašu celtnieku iekšķata turpinās normālajā tempā — viens stāvs ar visām starpsienām tiek uzbūvēts apmēram mēnesi.

ATTĒLĀ: J. Slepsts, J. Skutelis, S. Beloborodovs, I. Vaivods, M. Titovs un M. Čiha.

Dzimtīšanas atceļšana Latgalē veicināja izglītojošo latgaliešu skaita pieaugīšanu. Pēc garīgā semināra pārcelšanās uz Pēterpili sākās arī latgaliešu mācīšanās par garīdzniekiem. Peterpils kļuva par latgaliešu kultūras centru.

Daudzpusīga personība

Viens no tādiem inteliģences pārstāvjiem bija Aleksandrs Platpīrs. Dzimis 1860. gada 16. jūlijā (tādā šogad pieteik 130 gadu kopš viņa dzimšanas) Ludzas rajona Nautrēnos. 1881. gadā iestājās Pēterpils garīgajā seminārā. Viņš beidza arī garīgo akadēmiju ar teoloģijas maģistra grādu.

Sācis rakstīt ap 1880. gadu. Sekojot laika vajadzībām, Aleksandrs Platpīrs sarakstījis «Moceibas» un «Rūžu krūni». Vācu valodā jaunais garīdznieks uzrakstīja darbu par Dievu esamību. Teču viņa sacerējumi palikuši neizdoti.

No 1907. līdz 1916. gadam Aleksandrs Platpīrs veica prāvesta pienākumus Jasmuižas draudzē. Patika nodarboties ar homeopātiju, tāpat ērsteja slimos ar hipnozes pāldzību. Sirdzēji no tālēnes brauca pie viņa un meklēja pāldzību. Kārtu dienu garas rindas stāvēja pie prāvesta plebānijas (dzīvojamās ēkas). Daudziem slimniekiem viņš arī pāldzēja. Pasniezot zāles, vienmēr noteicis: «Dzer vasals, staigoj vasals un byusi vasals!»

Par prāvesta Aleksandra Platpīra darbību raksta Antons Dzenis savā atmiņu grāmatā «Muna dzīve» (203. lappusē), kas izdots 1971. gadā ārzemēs,

Aleksandrs Platpīrs miris 1922. gada 31. martā Rozenovā un apbedīts Nautrēnu baznīcas dārzā.

Aleksandrs Platpīrs bija vispusīgi izglītots, jo pirms iestāšanās Pēterpils garīgajā seminārā bija beidzis Jelgavas ģimnāziju, kur mācījās arī Francis Trasuns, Andrejs Kantieks un Andrejs Svīķa. Šos centīgos Latgales jaunekļus izglītoties skubināja tā laika lietuviešu izcelsmes garīdznieks Dominiks Andrejkuss (Riebiņu baznīcas cēlājs), kurš kādu laiku bija darbojies arī Nautrēnos.

Dekāns A. BUDŽE

Mūsu pastāvīgais latpnais palīgs un, ja tā atjauno izteikties, ērštata līdzstrādnieks no Rēzeknes EDUARDS KOZLOVSKIS savukārt atstūtījis izrakstu no A. Gobas grāmatas «Latgale» [73. — 78. lappuse]:

«...Ārkārtīgi interesants dokuments latgaliešu vēsturē ir nelaika Fr. Trasuna rokrakstā pamestās lapīnas — atmiņas par skolas gadiem: „...Tas bija apmēram jūlijā beigās 1875. gadā, pa Šķēku sila smiltnīm gausi gāja pārprāta braucēju rinda, kādi 10 — 12 rati. Paši rati braucēji — puikas — bija izklīduši pa silu, lasīdamī bārvikas un ogas. Viņu

tēvi, atpūtinādami bērišus, gāja līdzi ratiem, kur bija sekrauti maisi ar militiem, žāvētu cūku galu un svieši traucinām, gan arī citas bērnu mantīgas. Pašā braucēju virtenes priekšgalā gāja b.-kga Dominika Andrekusa ūpulim līdzīgs aizjūgs, ar 4 siksniām. Viņš bija pierunājis Latgales tēvus apdot savus bērnus skolā, tos salastījis no dažādiem Latgales pagastiem un ciemiem un tagad veda uz Klaukavas (tagad Trepes. — A. G.) piestātni un no turienes uz Jelgavu.

Šie bija pirmie skolēni — studenti: 3 pēsa Andrekusa māsas dēli (2 Mosteikas un Grūševics — leši), 3 Trasuni, no Sakstagala pagastas, 2 Baranoviki no Boriņu ciema. Drusku vēlāk tiem nāca klāt 2 Silini no Viljānu pag. Makūžu ciema, 2 Kantintki no Sakstagala pag., Obermans no Jurdzevas, Rogovkas pag., un A. Platpīrs. Rīgā apmetās vēl 2 brāļi Kazrači no Sakstagala pagasta. (...) Daži no mums prata fikko lasti un rakstīti, gan poliski, gan krieviski, — daži atkal kā Viņa Siliņš, Obermans un Platpīrs bija jau nobeiguši pāris klasses Rēzeknes pilsetas skolā, vai arī pat visu kursu. (...) Siliņš, Platpīrs un Obermans, 2 brāļi Kantintki iestājās Zēvalda progimnāzijas sagatavošanas klāsē...».

Tā sākās veselas latgaliešu inteliģences plējades ceļš uz izglītību...
ATTĒLĀ: Aleksandrs Platpīrs.
I. Lomanovska fotoreprodukācija

Lasītājs ierosina, pateicas autoriem, jautā

«NIKUR NAVĀR NŪPERKT...»

Tys ir jūti labi un apsveicami, ka «Jaunais Cēlš» ir uzajēmīs nūpītni kerti pī myusu nūvērtā atstoto nūvoda kultūrvēstures veikuma izpētes, nūvērtēšanas un popularizēšanas. Pi reizes grybu atgodynot, ka leidz šām myusu (latgalīšu) mīgaiņneibas, tautiskas pašapzīnas un pašlapnuma trykuuma dēļ šām jūmā asom stypri vīn atpalykuši nu pornūvudnīkim — vidzemniekiem un kurzemniekiem. Pat tāda pa pasaule izklaidy nota tauta kai ebreji vai nālelo «saujena» lībīšu ir panokusi sova etnosa sa globošanas lobā daudz vairo kai mēs.

Lūti lobu īspaidu uz mani astoja laikroksītā īvētotās S. Kuzņecova roksts par Juri Paberzu. Var tākai pasabreināt par tū, ka krīvu tauteibas cīlvāks tik pamateigti un objektīvi ir izanalizējis un izvērtējis šo myusu popularo nūvodnika lūmu Latvijas politiskajā dzīvē. (Man dažreidi likās, ka līdz ir izlasējis munas dūmas par Šī sabiedrisko darbinika velktu nu 1919. leidz 1946. godam.)

Kod Adamovas skūlā (6 kilometri nu Rēzeknes) nūtyka skūlotoju kursi par Latgolas kultūras vēsturi, es valokus kursantus Ipažīstinoju ar «Jaunu Cēlu». Daži nu jūm pat izteice, ka leidzdarbītis Jyusu laikroksītā Vordu

sokūt, laikroksītā vissim patika un visi beja naampirinoti, ka jū nikur navar nūpērkt!

Zāl, ka sovu sludinoju mu par «Jauno Cēlu» abo nēsonas īspējot īvitojat tikai sovā avīzē. Iteicu Jums ū sludinojumu atkortot. Valag laikroksītā tiražas pavairošanas jau tojumā taipt kontaktētis ar Latgales kulturas biedrībom un ar baznīcom.

Eduards Kozlovsks Rēzeknē

RAKSTNIKI GRIB LOPPUSI

Ilgā vāroju «Jaunu Cēlu». Lobu kursu uzlēmis, labi, ka pilsūtu kiosķus var dābott. Bet 1) vadzātu leloku tirāžu: 5 — 10 tyukstūšu; 2) lai tū banoktu, vadzātu kotrā numurā redaktora īvērokstu. vīnu rakstenu, kas skar Latgolys kultūrpītīkys vaicōjumus, varbuti pāsaitēt vel kaidu politologu, kas regulari roksta:

3) vīna loppuse bytu iknedelis Literāro loppuse — obligati latgaliski. 3

martā nūdybynata Latgalu literatu apvīneiba, kurā ir arī treidesmit cīlvāku. Dybnot sovu avīzi tai naatsamoksoi, bet ja būvut aerofirmys pretimnokšona.

mes varātu nūslēgt vīnošūs par tādu loppusi —

avīzi avīzē — ar sovu nūsaukumu, saceīsim. «Labreit Latgolā!» un myusu izlaidei numeraceju

Osvolds Kravals, Daugavpili

LAIKS SĀKT SAKOPT

Ar Jūsu starpniecību, kaut ar novēlēšanos, grībētos izteikt patēcību A. Anspokam par rakstu «Lācplēsa ordeņa kavalieris» (sk. «Jaunā Cēla» 3. numuru 1990. gada 20. janvāri. — Red.). Viņš ziedojois daudz laikā un pūlu Ignata Beča dzīves un darbības īzpētē. Litavnieku sādžas vecajiem laudi vēl tagad par savu novadnieku ir tikai labas atminas.

Bet varbūt A. Anspoks kā vēsturnieks varētu savākt materiālus arī par to cilvēku, kurš tagad dzīvo Ignata Beča celtajā mājā? Par ko vinam ir piešķirti tie lielie nōpelnī un visas priekšrocības šajos gados, to Istenībā nezina pat neviens kaimiņš. Varbūt ar laikraksta starpniecību varētu ienest skaidriju šajā jautājumā?

A. Anspoks savā rakstā ierosināja uzlīkt nōpelnīs akmeni Ignatam Bečam. Bet vai nebūtu labāk savest kārtībā Preili vīco kapsētu, kur atdusas vīna tēvs, māte un varbūt arī vecvīctēvs? Tajā kapsētas dalā, kas ir izjaukta, apbedīja Litavnieku sādžas vecos iedzīvotājus. Te varētu lūgt palīgs ne tikai Ignata Beča novadniekus.

Bet arī Preili pilsētas un Preili ciema izvilkdomiteju, kā arī Preili draudzi, sakoot vienu mazu Preili uzstūri par godu ne tikai Ignatam Bečam. bet arī visiem, kuri vēl varbūt nav zināmi. bet pilsētas labā ir

daudz ko darijuši un veikuši. Jo ar Ignatu tājās kara dienās no Litavnieku sādžas aizgāja četri, bet pārnāca tikai viens... Cītādi līdz šim visi vejo un labo — kapu nōpelnīs zīmes, krucifiksīs krustcelēs utt. — esam tikai laukuši un plēsuši nost.

V. Kokorite, jaunākās padzīs I. Beča kaimiņiene Freilos

PRET COKU PUPU KAITEKLIEJAM

Mūsu lasītājs no Daugavpils A. Kirčenko jautā: «Ka izmīcināt kukainīšus, kas sakņu dārza aplipuši cūku pupām?»

Visizplatītie pākšaugu kultūru kaitēki ir zīrnu un pupu laputis, zīrnu tīnēs. Iesakām ciņai pret šiem kaitēkiem zālu uzlējumus. jo tie ir visiem pieejami un vienkārši lietojami.

Ārstniecīskā pienene

Cīnā pret laputim izmanto zālus lapas un sakneņus. 100 gramiem sasmalcinātu lapu un 300 gramiem sasmalcinātu sakpu uzlēni, nostādina diivas trīs stundas. Izkāš un tūlit pat lieto apsmidzināt.

Tomātu lapas un atvases

Tās izmanto ne tikai laputu, bet arī krustziežu blusinu. kāpostu baltena kāpuru iznīdēšanai. 4 kilogramus svaigu zālu tomātu lapu un atvāsu, kas liegtas, izlaužot pazarites. apļej ar desmit litriem ūdens uz neliels uguns vārā 30 minūtes, pēc tam izkāš.

NO REDAKCIJAS

Kā redzam no te ievietotās vēstuju kopas, mūsu lasītāju intereses ir visai daudzveidīgās. Pavism 1990. gada pirmajā pusgadā esam saņēmuši 247 vēstules, no kurām gan drīz visas izmācījām laikraksta siejās.

Ipašu paldies sakām tiem mūsu ērštata autoriem, kuri palīdz Latgales kultūrvēstures izpētē un tās popularizēšanā. Turklat kultūras vēsturi mēs saprotam plaši; cīnāmies dot ieskatu ne tikai latīgajā, bet arī garīgajā kultūrā, ne tikai māksliniecīkā, bet arī saimniecīkās darbības kultūrā, ne tikai tuvākā un tālākā pagātnē, bet arī šodienā. Ar nelielās redakcijas spēkiem vien tās nekādi nebūtu iespējams.

Sodienas vēstuju kopas autoriem apsolām, ka viņu domas darīsim zināmas visām ieinteresētajām personām un iestādēm.

Pēc Eduarda Kozlovska kunga ieteikuma atgādinām, ka tiem mūsu lasītājiem, kuriem nav iespēju «Jaunu Cēlu» pasūtīt vai nopirk kioskā ar «Preses apvienības» ēģētūras palīdzību, redakcija nodrošinātu laikraksta izsūtīšanu pa pastu. Šajā notūkā Jums tikai ar pasta pārvedumu Agrorūpniecības bankas Preili nodajai norēķinu kontā Nr. 40021 agrofirmā «Sarkanais Oktobris» jāizsūtā 2 rubļi un 50 kapeikas laikraksta numuru cenu un pasta izdevumi. Profams, informējet par to redakciju, norādot mums arī savu adresi, lai zinātu, kurp un kam laikrakstu sūtīt.

Uz sadarbību un savstarpēju uzticēšanos!

„Un bija diža kauja“

1240. gada jūlijā kriejiem, kas dzīvoja Ziemeļrietumos, atnāca ar satraukumiem: zviedru karalis Eriks Eriksons ar iesauku «Lesne» («Slūpstiklis») uzdeva saviem Jarliem (knaziem) Birgeram un Ulfam Fasem vadīt karagājienu uz Novgorodu. Zviedru bruninieki ar kuģiem iebrāvaca Nevas upē un izvēloja nometni tās pieteikas Ižoras grīvā. (Tāgad šajā vietā uzcelts Ustī-Ižoras ciemats. Pēc citām versijām leģendārā kauja notika tur, kur tagad atrodas Aleksandra Nevaska klostera Leningradā.) Novgorodas knazam Aleksandram nelizdevās savākt piešķirku karavīru skaitu, tomēr viņš steidzās preti nelūgtatiem «cieminiem» ar nelielu kaujas vienību. 15. jūlijā viņš izgāja cīnā pret zviedriem. Kā liecina Aleksandra laika bledrs, knazs pirms kaujas

esot izteicis šādus vārdus: «Dievs nav spēkā, bet patiesībā, un tālāk agiogrāfs. «Knaza Aleksandra Nevaska dzīves» autors, vēsta: «Bija diža kauja ar latīniem, un nokāva viņš tos neskaitāmi daudz, un pašam karalim (te domājis Jarls Birgers) uzlikā zīmogu ar savu aso skēpu. Tāpat Aleksandra pulkā izcēlās seši varonīgi viri, kas dušīgi kāvās kopā ar vīnu!» Agiogrāfs iegaujējis viņu vārdus un sāglaibājis nākamajām paudzēm. Tie bija Gavrila Oleksičs, Sibislavs Jakunovičs, Jakovs, novgorodiņš Miša. Sava un Ratmirs. Neviens no viņiem neapkaunoja krievu zemi un uz mūžiem palikuši tautas atminā kā nacionālie varoni.

Bet pēc diviem gadiem Ziemeļu Krievzemei uzbruka jauna bēda — Livonijas bruninieki pārgāja Novgorodas knazistes ro-

bežu. «Bet knazs Aleksandrs nostādīja lerindā karapulkus un devās preti!»

Soreiz kauja noritēja uz Cudas ezera ledus 1242. gada 5. aprīlī. Agiogrāfs par kauju stāsta šādi: «Tā bija sestdiena. Kad uzlēca saule, abi karapulkai devās viens otram preti! Un notika nīkna kauja, un no lūstošajiem skēpiem un zōbenu skindām izcēlās tādi braķiski, itin kā aizsalušais ezers sakustējies, un ledus nebija redzams. jo tas pieļīja asinīm!»

Alexsandra uzvara uz

Cudas ezera («Ledus kauja», kā vēlāk to ierakstīja Krievijas vēsturē) bija labvēlga ne tikai krieviem, bet arī kaimiņiem — latgaliekiem, kuri tādā laikā vīrišķi cīnījās pret vācu bruniniekim.

Jā pievērtīs Aleksandra

Nevska katedrāles gadsimta beigu fotogrāfija.

ta Ordas varasvīri, bajdi-
māsies no tā vāc cīta krie-
vu knaza spēka un vāfe-
nības.

Kopš 1252. gada Alek-
sandrs bīja Vladimīras
lieknāz, tāpēc arī apbe-
dīts viņš ir Vladimīras

(Nobeigums 4. lpp.)

Pašaizliedzība

Zaseku fermu vēl nevararam atrast mūsu piena pārskatu «galvgalē». Bet tas nav tāpēc, ka te strādātu paviršāk, sluktāk kā citur. Slaucējas darba rezultāts atkarīgs no daudziem faktoriem, un visi no tiem diemzēl neatrodas pašu slaucēju varā. Taču katram, kas tuvāk iepazītu šo piecu sieviešu ikdienu, par skauj neliktos vārdi: darba varonība.

Sāksim jau ar to, ka uz četrām govju grupām fermā ir tikai viena maiņas slaucēja. Tas nozīmē, ka darba nedēļā šeit nav sešas, bet astoņas dienas. Otrkārt, trīs no piecām slaucējām vairāk nekā 20 gadus atdevušas grūtajam darbam piena lopkopībā. Kā teicā stāža ziņā visvecākā — Tatjana Rōdonova, no ikdiens gaitām fermā viņu aiznesuši projām tikai uz nestuvēm. Jā, Zaseku fermas slaucēja nemēdz izmantot slimības lapas, un no darba ierindas viņas spēj izraudzīt tikai kāda liela akūta kaite, kad nepieciešama īstēšanās slimnīcā. Jo viņas zina, cik grūti fermā sameklēt aizvietotāju un, var just, pamatooti lepojas ar savu izturību.

Nu, bet pāšas? Kā izaugusi viņu drošme uzņemties tādu daudziem tik netikamu darbu?

Izrādās, vietas uz fermu sākušas iet jau kopš skolas gadiem. Sākumā — mammai tālkā, pēc tam jau pats tālgā darbā. Un kā nu pēc tam mainīsi profesiju, jo vairāk tāpēc, ka te ūku var labāk noplēnīt. Bet tajos gados, kad Lūcijai Dzerīnai vajadzēja nostādīt uz kājām trīs un Feodosijai Guļbinovai — piecus bērnus, katrs lieks rublis bija no svara.

Savukārt Valeriju Ksendzovu no pilsētas asfalta uz Zaseku fermu atsaucē Riebiņu ciematē piedāvātais trīsstabu dzīvoklis. Nu viņa ir slaucēja jau sešus gadus un šobrīd jau sameklējēma saimniecības visveiksmīgāko slaukšanas meistarū sarakstā.

Tā vietas te strādā. Draudzīgi, saprotot cita citas un fermas

vedītājas Feodosijas Tolstopjatovas problēmas, kuru arī nav mazums. Biedrīskuma un labvēlības gars, par ko vispārmā kārtām, manuprāt, jāpateicas vadītājs raksturam, nerēdzams, bet skaidri sajūtās patīkami staroja it kā nenozīmīgos sīkumos visās fermas koplietošanas telpās. Mani aizkustināja, ka Valerija pacentās, lai er labu vārdu nepaliktu nepiemiņētā viņas pārīniece Kira Baikova, kurai todien, kad iepazīnāmies ar fermas kolektīvu, bija brīvdiena.

Un kā viņas visas, vadītāju ieskaņot, vienā balsī slavēja mehāniķi Ivanu Turčakovu! Viņš likā pirms dažiem gadiem etbraucis šajpusē no Baltkrievijas, tāču neviens neatjauno nosaukt viņu par migrantu. Uz Riebiņiem Turčakovu gimeni no dzimtajām vietām atdzīna Černobiļas avārija. Un kārtīgs cilvēks drīz visur kļūst savējais, kamēr vējaziedam ar saknes var nepalīdzēt.

Tomēr no visa fermas kolektīva mūsu fotogrāfa J. Silicka fotoobjektīvā iekļuvusi tieši Lūcija Dzerīna. Visu mūžu slaucēja — sākumā dzīmītā Raina kolhozā, nu jau divdesmit trešo gadu — «Sarkanajā Oktobrī», viņa arī pašlaik, pēc pensijas vecuma sasniegšanas, turpina strādāt pie govīm. Ne naudas dēļ — pensijas pletķi. Vienkārši neprot dzīvot bez ierastā darba, ja spēki vēl atļauj. Brīvajās dienās aizbrauc pie dāliem uz Madonas rajonu, pie meitas Pļaviņas, pie brāļa Aizkalnē. Kad klausos, kā viņa stāsta par mazbērnu mīlestību un bērnu gādību, bailes noskaust laimi, kas staro no viņas dzīvajām, jaunajām acīm.

...Atvados no slaucējām un pa šķembām nobērto grubuļaino celu soļoju uz ciemāta pusī, domādama, kā varētu Istenot šo darbā uzcītīgo cilvēku nepilnīto vēlēšanos pēc vismaz retiem svētkiem — braucienu uz teātri vai cirku, kādu ekskursiju... Viņu pašaizliedzība pelnījusi pretimnākšanu.

M. Austruma

Slaucēju veikums 6 mēnešos.

Slaucēja	Govju skaita grupa	Piena bruto izsliek., (c)		Izslauk. no govs (kg)		%
		1990. g.	+ vai - salīdz ar lepr. g.	1990. g.	+ vai - salīdz ar lepr. g.	
L. Fjodorova	46	1351	+396	2924	-751	
J. Golubeva	41	1195	-213	2893	+76	
«Zabegi»	87	2546	+183	4910	-201	3.7
M. Cakule	27	962	+121	3523	+783	
V. Sidorova	28	910	+ 40	3273	+465	
A. Mīkulāne	31	891	+ 39	2922	+250	
«Leiniški»	86	2763	+200	3224	+499	3.8
J. Bahanova	24	646	-297	2636	-407	
A. Stepanova	27	890	+ 94	3385	+440	
U. Amosova	26	720	- 22	2791	+231	
«Dantiški»	77	2256	-225	2930	+110	3.63
L. Dzerīna	53	1317	+288	2499	+593	
F. Guļbinova	46	1266	+835	2771	+1208	
K. Baikova	27	742	-321	2678	+746	
V. Ksendzova	32	970	-184	3003	+866	
«Zaseki»	158	4295	+618	2713	+788	3.87
I. Pisuka	47	1196	+167	2528	+251	
A. Kirillova	50	1235	+176	2491	+303	
O. Nazarova	32	898	-	2754	-	
S. Bazuleva	45	966	+528	2141	+500	
V. Kozlova	48	1201	-103	2487	-95	
A. Meluškāne	48	1326	+147	2786	+450	
L. Ručica	52	1303	+ 96	2515	+134	
Z. Meluškāne	50	1088	+ 27	2185	+104	
«Alzupieši»	372	9213	+993	2470	+260	3.9
R. Rubene	41	1134	- 52	2762	+ 7	
Z. Juhneviča	43	1005	-180	2349	-363	
J. Lepuka	40	978	-236	2444	-335	
V. Conka	41	1170	+ 17	2819	-240	
«Baibas»	165	4287	-451	2594	-227	3.88
A. Loginova	24	878	+ 19	3705	-200	
A. Zdanoviča	27	814	- 19	3037	-1349	
Z. Tumasova	25	751	-265	3029	-250	
A. Juganova	25	1165	- 87	4624	-191	
Dž. Mamedova	27	937	-119	3405	-127	
M. Lazareva	21	759	-103	3580	-522	
«Progress—I»	149	5304	-574	3560	-412	
J. Bobrova	60	1405	-221	2346	-320	
J. Kapustenoka	54	1661	-	3054	-	
N. Turubanova	56	1336	-151	2377	-25	
L. Mūrniece	34	1002	-	2920	-	
T. Rublova	61	1394	+938	2301	-2301	
G. Zeiferte	60	1378	+220	2316	-143	
V. Mihailova	19	555	-	3001	-	
M. Vasileva	56	1298	-	2323	-	
«Progress—II»	400	10029	+1337	2509	-32	
«Progress»	549	15333	+763	2795	-179	3.67

68 348 cilvēkiem

Pēc zinātnieku atzinumiem, katram cilvēkam valrādā nepieciešamā piena olbaltumi un citas vielas, nevis tauki. 1990. gada pirmais pusgads kopsaimniecībā «Sar-

kanais Oktobris» saražoti 4 069 400 kilogrami 3,80-procentīga piena. Ja to pārrēķina normalizētā, «veikala» pienā, tad iznāk, ka agrofirmas slaucējas šajā pusgadā nodrošinājušas ik dienas ar piena normu 68 348 cilvēkus.

Kad pasaule nāk mazuļi, dzīvniekiem rūpju klūst krietni vairāk: valag saīsdit, pasargāt no briesmām savus pēcnācējus. Taču visupirmsmā pienākums — kārtīgi pabarot bērus. Daudziem dzīvnieku ma-

zuiem vairākas nedēļas, bet reizēm arī mēnešus galvenā barība ir piens. Tājā ir viss, lai mazulis varētu augt un attīstīties. Kurš piens ir pats gar šīgais? Nu, protams, mātes piens. Bet, ja tomēr māginātu dažādu sugu dzīvnieku pienu salīdzināt

Kāpēc zems piena izslaukums?

Mehanizētās slaukšanas meistare Zinaida Meluškāne šogad pagaidām ieguvusi vienu no viszemākajiem izslaukumiem no katras savas grupas govs.

Viņas grupā ir 35 slaucēmās govis, 11 pirmpliešes un 6 grūsnās teles, tas ir, kopā 52. 1990. gada sešos mēnešos slaucēja vidēji leguvusi tikai 2 185 kilogramus piena no katras, kas ir par 285 kilogramiem mazāk nekā vidēji. Aizupieši fermā un par 565 kilogramiem mazāk salīdzīgumā ar saimniecības vidēji izslaukumu. Te ganās melnraibās. Kāpēc Zinaida Meluškāne darba rezultāti ir

sliktāki nekā vairumam slaukšanas meistari?

Viņa strādā bez disciplīnas pārkāpumiem, bez aizrādījumiem, tātad savu darbu veic apzinīgi. Tomēr lopkopējās darbā matīza pieredze: govis slaucētākai divus gadus, pirms tam strādājusi laukkopībā, citos darbos.

Uz jautājumu, kāpēc izslaukums zems, viņai pāsai ir grūti atbildēt. Te dažādi apstākļi, sumējojies kopā, dod savu negatīvu rezultātu.

Pirms diviem gadiem Zinaida sanēma grupu no Kirjanas Mihailovas, kura aizgāja pensijā. Grupā bija arī augstražīgas govis, bet tieši tās likvidēja leikošes dēļ. Pašlaik grupā ir četras mazproduktīvās govis, kuras pie pirmās

izdevības būtu jālikvidē. Komplektējot grupu, slaucējai iedalīja Kokoļu fermā izaudzētās grūsnas teles. Telišu pieradināšana pie ganībām un pie slaukšanas (ieslaukšana) prasa lielu pacietību un pieredzi, citādi labi rezultāti nav gaidāmi.

Grupā govis atnesas visu gadu. Paša intensivākā ganībā periodā, tas ir, vasārā daudzas stāv ciet. Kaut vai, piemēram, govs Rulle septiņus mēnešus stāvēja ciet (līdz atnesās). Bet saražoto pienu, kā zināms, rēķina arī uz cietstāvājām. Paanalizējot pārrauzības datus, atklājas rakstīgā aina: Z. Meluškānes grupā trešajā, ceturtajā laktācijā mēnesī govinā sāk kristies izslaukums... Vai šeit neslēpjās kāda ipatnība slaukšanas tehnoloģijā?

Tā visi šie minūsini kopā devuši vienu lielu minūsu.

Sarunās ar fermas darbiniekiem izskanēja doma, ka viņi gribētu atsvaidzīt zināšanas savā darbā, ka mācīties pareizi strādat, apgūt precīzu darba tehnoloģiju nekad nav par daudz. Nebūtu slīkti kauj vienu reizi mēnesī nokļūsties kādu pārrunu par goviņu anatomijas un fizioloģijas jautājumiem, par pareizu slaukšanu, u.c.

Medz rakstīt un runāt par pirmrindniekiem, apakstā viņu darba pieredzi. Bet arī tad, ja darba rezultāti slīkti par saimniecības un fermas vidējiem rādītāiem, der padomāt un paanalizēt. To varbūt slēpjās liela rezerve produktivitātēs kāpināšanā.

Lopkopībā nekur nevarām tilti prom no veciem, visiem zināmiem, bet ne vienmēr izpildītiem pasākumiem, tādiem, kā telišu pareiza izaudzēšana, sagatavošana atnešanās periodam, pareiza to ieslaukšana; goviņu savlaicīga, arī plānveidīga apsēklošana, cītaizlaišana; goviņu slaukšanas tehnoloģijas ievērošana, un, protams, pareiza edināšana.

„Un bija diža kauja“

(Nobeigums. Sākums
2. lpp.)

Roždestvenska klosteri. Pētera I laikā knaza mīstūgās atliekas tika pārvestas uz Pēterburgu, jo Neviskis kļuva par jaunās galvaspilsētas svēto patronu. Bet knaza kanonizācija, tas ir, pasludināšana par svēto, notika uzreiz pēc vina nāves, un jau XIII gadsimta 80. gados nezināms Vladimīras ariģogrāfs uzraksta vina dzīves stāstu, kurā radījits dižēns Aleksandras Nevska portretu. Kā piezīmē zīmi Aleksandram

krievu karavīru svētam aizbildnim — visā Krievijā sāka būvēt baznīcas — piemineklus.

Līdzīgs pieiemeklis bija uzcelts arī Daugavpilī, tā pamati tika likti 1856. gadā. Dievnamu būvēja par tautas naudu pašā pilsētas centrā. Tā projekta autors bija pazīstamais Pēterburgas arhitekts Konstantīns Tons (1794. — 1881.) — «Bizantijas krievu» stila pamatlicējs arhitektūrā.

Svoži šī stila paraugs bija Krisjus Glābēja baz-

nīca Maskavā (vislielākais no Tona projektētajiem dievnamiem), ari tā tika sagrauta padomju laikā. Pēc Tona projektiem tika uzceltas daudzas katedrāles Maskavā, Pēterburgā, Carskoje Selo, Kostromā, Saratovā. Jēcā. Krasnojarskā un citās vietas. Tons izstrādāja tipveida kulta ēkām (pie tām piederēja arī katedrāle) atbilstošu elementu proporciju. Dinaburgas dievnamis bija apmestis un nokrāsots balta krāsā, kas padarīja to svīgu un krāšnu. Katedrāles iekšpusē uzmanību piesaistīja svētbilžu siena baroka stilā pēc Pēterburgas imperatoriskās Mākslas akadēmijas projekta.

Aleksandras Nevska ka-

tedrāle Dinaburgā bija dievnamis ar tradicionālēm pieciem torniem. Tādi dievnamīni ieviesās ar patriarcha Nikona svētību kopš XVII gadsimta krievu baznīcu būvniecībā. Arhitekts Tons izstrādāja tipveida kulta ēkām (pie tām piederēja arī katedrāle) atbilstošu elementu proporciju. Dinaburgas dievnamis bija apmestis un nokrāsots balta krāsā, kas padarīja to svīgu un krāšnu. Katedrāles iekšpusē uzmanību piesaistīja svētbilžu siena baroka stilā pēc Pēterburgas imperatoriskās Mākslas akadēmijas projekta.

Katedrāle nostāvēja līdz 1969. gadam, kad to pie-

meklēja daudzu pareizticīgo dievnamu liktenis: to uzspridzināja, lai gan daudzi pilsētnieki lūdza katedrāli saglabāt. Tas notika pilsētas izpildkomitejas priekšsēdētāja V. Azāna un partijas pilsētas komitejas pirmā sekretāra N. Altuhova laikā. Laikam gan viens nekad nav mocījis sirdsapzīnas pārmetumi šajā sakarībā.

Sajās dienās, kad tiek atzīmēta Nevas kaujas 750. gadadiena, Daugavpils krievu kultūras un izglītības biedrība «Rusiči» ierosina pilsētas izpildkomitejai izlabot pielauto netaisnību: Aleksandra Nev-

ska katedrāles vieta uzlikti piemiņas zīmi un tuvākajā laikā izskatīt jautājumu par zemes laukuma ierādīšanu, uz kura tiks atjaunoši dievnamīni ar tautas celtnes metodi. Un vēl viens ierosinājums: 5. augusta ielai iātādod iepriekšējais nosaukums — Aleksandra Nevska iela. Tikai tā mēs atgūsim gan mūsu pēcteču, gan mūsu senču cienu, kas nežēloja dzīvības par savu Tēvzemī.

E. Mekšs,
krievu kultūras un izglītības biedrības «Rusiči»
priekšsēdētājs

Likums soda

Nepilngādīgais IGORS KSENDZOVS pirms pāris gadiem par mopēdu zādzību jau pabijis milicijas uzskaitē, bet savu hobijs pametis tikai uz neilgu laiku. Maija sākumā, ielievījies agrofirmas «Sarkaneis Oktobris» autodarbīcās, četrām auto-māšīnām KamAZ izdeižja sānīodzīpus un ierāpēs kabīnēs, kur paņēma šoferu atstātās mantas.

Citrez ap diem nakti ar metāla zāgi pārzāgēja Riebiņu iedzīvotā Fjodora Krasnopjorova garāžas piekaramo atslēgu. Aizbraukto mopēdu «Delta» Igors turēja daudzdzīvokļu šķas pagrabā, tur to izmontēja, lai no zagtēs un sāvēs vecās «Delta» «kombinētu» divus braucējius. Jādzīst, ka meistarīgi — līdz piekeršanai vienu jau bija paguvis sakārtot un aizbraukt uz vecmāmīnas majām Rēzeknes rajonā.

Par 17. maijā izdarīto zādzību Igors saka: «Nolēmu aiziet paskatīties veco skolu». Kā zīnāms, puspamestāja Riebiņu mužas dzīvotajā ēkā kādu laiku tajā atrādās skola, tagad — kopmīnes, kur agrofirma izmītīna savus mazpragīgos viesīstrādniekus, Igors atspieda vienas no vecājām durvīm un ie-kuju istabā. Mantas izvāndījis, viņš apmierinājās ar atrastiem 300 rubļiem, pāris 1990. gada kalendāriem un makšķērēšanas piederumiem.

Par visām trim zādzībām ierosināta kriminālīeta.

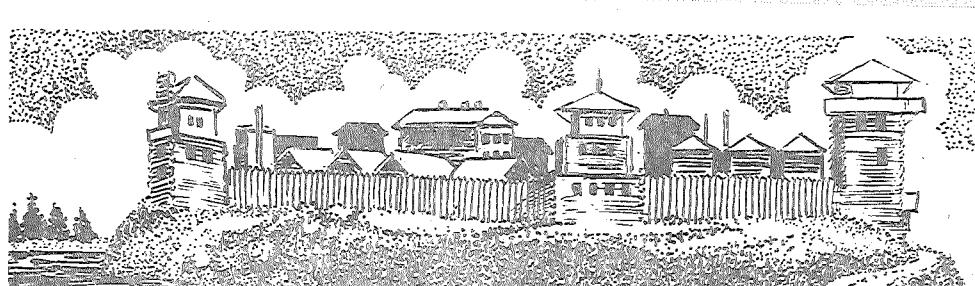
Zaseku sādžā ieprecējusies vēl pajaunā, bet agrāk jau tie-sātā FELIČA GUSEVA par sistematisku kandžes izgatavošanu un tīrgošanu atkārtoti sodīta ar administratīvo sodu (300 rbl.).

Savukārt Riebiņu iedzīvotās JURIS ŠANGELIS par divu kandžas aparātu slēpšanu sienā samaksājis 100 rubļus. «Apara-tūra», protams, konfiscēta.

Ar Preiju Taujas tiesas lēmumu Riebiņu pagasta Opūgu sādžas alkoholiķis PĀVELS NAZAROVS no kandžas un cītēm «lābumiem» eizsūtīts patēlāk — viņš veselu gadu strādās un ārstēšies profiliatorijā.

Un mēs taču neveram apgalvot — Pāvels Nazarovs profiliatorijā nokļuvis tikai tādēļ, ka varētu būt viesojies pie Jura Šāngela vai Felicēs Gusevas. Netrūkst arī to CITU, vai ne?

Iecirkņa pilnvarotā Andreja Aleksandrova stāstīto publicēšanai sagatavoja V. Likumsargs.

Pilskalni raugās uz mums

2. turpinājums)

Ziemelrietumos no Preili — Aglonas šosejas, ap 150 metriem no tās, un 2 kilometru attālumā — no Preiliem, 50 metru attālumā no medību pils atklāts Anspoku pilskalns, ierikots zemes ragā, kuru no trim pusēm apņem Preiliupīte. no ceturtās norobežotās ar diviem nelieliem valnīiem un atbilstošiem grāvjiem. Plakums — trīsstūrveida, garums — 37 m, platumis gar valni — 32 m, izlīdzināts, ar 2 m kritumā. Ziemelrietumu virzienā. Augstums — 10 m, malas no visām pusēm 40 grādu stāvumā, nogāzes jau ag-

rakos laikos vairākās vietās nobrukušas (rietumu un ziemelrietumu pusē), tādējādi samazinot plakuma laukumu. Upotē tiegraužoties stāvājā krastā, nesen nobrukusi dienvidaustrumu dala, izpostot abu valnu un grāvju galus, domājams, ari eventualu leejas vietu.

Lai plakumu nocītinātu no neizsargātās pusēs, veikti zemes darbi. norobežojot zemes mēli ar galveno valni, kura tagadēlais augstums ir 70 centimetri. Otrais grāvis un valnis tagad tikko samanāmis, acimredzot, sapostīti. būvējot medību pili un salīnīcības ēku, kas atrodas pie paša grāvia.

Sis pilskalns visumā ne īeis, ar vājiem nocītinājumiem, kultūras slānis ūrējumā sasniedza 35 cm.

Pilskalna olakuma malā atrastas trīs sarkanīgas, uz podnieku ripas darinātu trauki, lauskas un viena kaula drums. kas šo pilskalnu hipotētiski lauj piešķirt vēlā dzelzs laikmeta nocītinājumiem.

Zinas par to, ka kādu vietēi Anspoku tuvumā sauc par pilskalnu, saglabājušās LPSR Vēstures muzeja Arheoloģijas nodalas arhīvā. Tas atzīmēts 1941. gada 17. jūnijā novadnieka M. Spūla ziņojumā par Plivdu pilskalnu. 1950. gada 21. jūnijā to mēģi-

(Turpinājums 1. sekošs.)

Mans vārds

(2. turpinājums.)

15. VII. EGONS — cēlies no vārda Eginhards, kas senaugšvācu valodā nozīmēja: zobena cīrtiens + stiprs; šis vārds sākotnēji ieviesās Rīgā 19. gadsimta otrajā pusē, kalendārā — kopš 1874. gada, bet «krīdziniece» Roze — kopš 1882. gada.

EGMONTS — ari senaugšvācu valodas saliktenis, kas nozīmē: zobena cīrtiens + patvērumi; Latvijā sākts lietot veselu gadījumu velāk — 20. gadsimta otrajā pusē, kalendārā — kopš 1815. gada.

EGIJA — cēlies no vīrieša vārda Egidijs, kas grieķiski nozīmē: Zeva valtrogs; Zevs — sengrieķu galvenais dievs; šis vārds ir apmēram tikpat vecs kā Egmons, bet kalendārā — kopš 1980. gada.

16. VII. HERMINE — tās pāsās cilmes vārds kā Hermanis, kurš senaugšvācu valodā nozīmē: karaspēks + vīrs, bet latīniski — radinieks, ciltībrālis; vecs sieviešu vārds — pāzīstams Rīgā jau 16. gadsimta sākumā, bet kalendārā — 1885. gada.

17. VII. ALEKSIJS. ALEKSEJS — tās pāsās cilmes, kas Aleksandrs: grieķiski — aizstāvē + vīrs; Aleksejs — Latgalē 17. gadsimta otrajā ce-turksni. Aleksis — tajā oriātā laikā Vidzemē, bet kalendārā — tikai 1817. gada, kamēr Aleksejs — 1767. gadā.

18. VII. ROZĀLIJA un

ROZE latīniski nozīmē roze; Roze veselu gadījumu jaunākā par Rozāliju, kuru Latvijā pirmoreiz sāka lietot Latgalē 18. gadsimta otrajā pusē, kalendārā — kopš 1874. gada, bet «krīdziniece» Roze — kopš 1882. gada.

19. VII. DIVUS gadus vēlāk kalendārā tika ierakstīts cits Rīgā dzīmīs latviešu cilmes vārds — JAUTRITE.

KAMILLA — itāliiski nozīmē: upurešanās rituāla kaipotāja; radies Vidzemē 19. gadsimta beigās. kalendārā — kopš 1878. gada.

DIGNA — latīniski nozīmē: cienīga, godājama; reti izplatīts vārds, kurš kalendārā minēts 1937. gadā.

20. VII. KO nozīmē RITMA, latviešiem var ne-skaidrot; piemīnēsim tikai, ka tam ir zemgaliska cilme un kalendārā to var atrast kopš 1925. gada.

RAMONA — ir vārds, kas apdzīvību. Meklē patikamu cilvēku sabiedrību. Kaut arī šķiet trausla, priede ir nelokāma, spēj cīnīties ar grūtībām. Drosmīga līdz neprātam, spēj daudz saņeigt katrā nozare. Ir laba kolēģe un biedre, draudzībā — rezervēta un apvaldīta. Taču mīlestībā iedegas ar gaišu un vētrīnu liesmu, tikpat strauji atkal atsalst. Āri izjūt nepatīkumā un zaudē vēlēšanos. Gandarijumu vienmēr gūst darbā, iekaro apkārtējo uzticību, ir laba organizatore.

VITOLS — melāholikis (1. — 10. III; 3. — 12. IX)

PRIEDE — rafinētība (19. — 28. II; 24. VIII — 2. IX)

Priede apzinās savu pievilcību. Meklē patikamu cilvēku sabiedrību. Kaut arī šķiet trausla, priede ir nelokāma, spēj cīnīties ar grūtībām. Drosmīga līdz neprātam, spēj daudz saņeigt katrā nozare. Ir laba kolēģe un biedre, draudzībā — rezervēta un apvaldīta. Taču mīlestībā iedegas ar gaišu un vētrīnu liesmu, tikpat strauji atkal atsalst. Āri izjūt nepatīkumā un zaudē vēlēšanos. Gandarijumu vienmēr gūst darbā, iekaro apkārtējo uzticību, ir laba organizatore.

OZOLS — spēcīgs raksturs (21. III)

Skaists, bet sērs koks. Sieviete apveltīta ar dabisku šārmu. Virleši gūst lielu piekrīšanu pie sievietēm. Vitols ir ārkārtīgi iūtīgs, maksliniecisks apdāvināts, mil skaistumu. Sapno par skaistu māju un labām liečām. Vilina pasauļe un celojumi, bet vienlaikus mil arī mājas dzīvi. Vitolam ir it kā divas daibas: viena — sapnainā un iūtīga, otra — nemierpilna un nepastāvīga. Dzīve ar vitolu nav vieglā. Untumains, prasīgs, ar katrai garastāvokliai mainām, reizēm gadās arī histērijas lēkmes. Intuīcija ir tik saasināta ka viņš spēj na-

redzēt notikumus. Milestībā cieš, taču reizēm laulība klūst par miera ostu. Bet tad uzskata, ka partnevis viņu pienācīgi nesaprojē un nenovērtē.

LIEPA — skeptiķe (11. — 20. III; 13. — 22. IX)

Ar gadiem gūst io lielu piekrīšanu. Rāmi sanem visu, ko dzīve piedāvā.

Mazliet slinka, mil ērtības, visumā lēnprātīga un piekāpīga. Neciena darbu, cīnu un steigu. Tādēļ izvirza pretenzijas dzīveli, vienmēr sapno par participu. Taču dzīve ar viņu nav grūta. jo tā labprāt uzpurējas citu labā. Milestībā reti ir laimiga. Uzmanību! Liepa ir loti greizsirdīga.

OZOLS — spēcīgs raksturs (21. III)

Skaists un vītāls. Raksturīgākās īpašības ir soliuns un pašciena. Lielīgāka veselība. Drosmīgs, katrā situācijā rikojas droši, kaut gan šo drosmi rada viņa pašapzīna. Raksturs bleži sagādā nepatīkšanas. Liepā rāls, augstu vērtē brīvību, un citu cilvēku uzskatus. Neatkarīgs, nelaujas ie-spaldoties. Draudzīgs un viesmilgs. Bieži klūst par uburi «mīlestībai no pīmā acu skatījumi». Konser-vatīvs. Attieksme pret cītiem ir egocentriski. Ne-lidinās mākonos, bet stin-gri stāv uz zemes.

(Turpinājums 2. sekošs.)

Redaktora v. I. L. LAUCE